

L'EXPLORADOR REPRIMIT

APRENDRE A ODIAR

Les morts dramàtiques d'aquests dies m'agafen lluny de Barcelona. La distància no disminueix ni la meva desesperació ni la meva solidaritat, però m'estalvia una immersió informativa caòtica, tendenciosa, odiosa, plena de tribalismes. No sé què coneixerem al llarg de la setmana que transcorrerà entre l'escriptura d'aquest text i la seva publicació i no vull fer més anàlisis sobre els radicalismes (en aquesta mateixa columna he abordat el tema massa vegades, amb certa dosi de fatídic vaticini). Ara em preocupa l'odi, com educar l'odi, en l'odi, contra l'odi. La neta preadolescent ha sigut la meua primera corresponental via WhatsApp i començo a descobrir el caos dels arguments en les xarxes dels més joves, la renaixença de vells odis, la construcció de nous enemics. ¿On estan col·locant en els seus imaginaris la desraó d'un quasi company d'institut que distribueix la mort?

Escric tornant de terres herètiques on els albigesos, a més d'oposar-se al poder i la riquesa, dividien la realitat entre el bé i el mal. Tot era obra de déu o del dimoni. Veig com creix el *dimoni*, sense que s'aparquin gaire vells i nous déus, com gestionen la nua realitat inexplicable construint-se els seus dimonis, posseïdors de maldat, odiables en la seva totalitat. Com ara tindran moltes més raons per odiar tot allò que s'assembla a les persones que han generat l'horror. Ja fa temps que no es tracta d'educar contra el racisme, ni de vendre les virtuts de la diversitat exòtica, sinó d'aprendre a odiar i estimar.

Educar sempre és ajudar a trobar explicacions, fins i tot d'allò que sembla absurd, que no pot tenir cap lògica (ho fem quan la mare que hauria d'estimar maltracta, quan qui hauria de tenir cura dels ciutadans els explota). Educar és ajudar a ubicar els sentiments, inclosa la ràbia. Educar és poder descobrir que tenim dret a odiar, a rebutjar en la seva totalitat allò que ens destrueix com a éssers humans. I aquí hi ha part del problema. Als adults ens costa educar en el rebuig total –sense matisos– de la mort, l'explotació o la violència, i ens és més fàcil odiar persones, estimular que els nostres joves odiïn persones. Hem perdut la batalla educativa cada vegada que aquests dies un adolescent considera que estava bé la mort d'un jove de 17 anys perquè era un terrorista. Torno a casa i sento al cotxe una cançó que recorda: “*Estimar* era el verb més bell”.✳

van anar a para
gant antropòf:
amagar dins u
els va flairar de
que ja estava A
dut, s'havia pas
odorant, i els a
dat de posar-se
ren la pudor de
sar que l'ende
els tres MEC v
les tres filles d
menjar sense a
fe, i a sobre va
màgiques que
ven cent llegü
Amb aquest mi
caç i sostenibl
llar familiar, or
tranquils amb
bre, com qui mi
genitors van fe
de tornar-los :
descobrir les t
del gegant i va
de les sabates
un crit de joia p
feliços i van m
amb estèvia i s

Conte contat!
zatl!✳

JAUME FUNES

Psicòleg i educador